

er uskiftet dertil, eller skal Manden alligevel være Lighnsmand? Det staaer der heller ikke Noget om. Jeg vil derfor tillade mig at opfordre Udvalget til ved tredie Behandling at foreslaae Forandringer i denne Bestemmelse, hvis den overhovedet bliver vedtagen. Men jeg tilstaaer, at jeg har antaget, at, naar der blev udstedt en Instrux for Lighnsmændene fra Ministeriet, da maatte den være saa klar og tydelig affattet, at Enhver, der kunde læse, ogsaa maatte kunne forstaae den uden videre Veiledning, og man maa dog vel antage, at Sagen vil blive valgt til Lighnsmand, som ikke kan læse. — Det Vædringsforslag, der af Fleertallet i Udvalget er stillet om, at det ikke skal være et tvungen Ombud at være Lighnsmand, kan jeg godt gaae ind paa. Jeg troer endog, at det vilde være meget uheldigt, hvis det skulde være en tvungen Forretning.

Justitsministeren: Jeg skal ganske henstille til det ærede Thing, hvorvidt det maatte finde Anledning til at vedtage det af Udvalget under Nr. 1 stillede Vædringsforslag eller ikke. Jeg indrømmer, hvad den ærede Ordfører bemærkede, at Regjeringsudkastets Redaction med Hensyn til det paa-gjældende Punkt lider af en væsentlig Mangel, idet der, saaledes som Bestemmelsen i § 1 nu er affattet, vil gaae Tilfælde ind under den, i hvilke den ikke med Billighed vil kunne bringes til Anvendelse, saaledes naar Liget af en Person, der er død tæt indenfor Grændsen af en Commune, hvor han ikke hører hjemme, agtes ført til hans Hjemstedscommune. Jeg troer imidlertid heller ikke, at der let vil kunne blive Spørgsmaal om i saa Tilfælde at bringe den til Anvendelse; vel kunde den da anses for anvendelig, men den vil neppe blive forsøgt bragt til Anvendelse. Og der er paa den anden Side den Fordeel ved Regjeringsudkastets Affattelse, at den netop omhandler det praktisk hyppigst forekommende Tilfælde, for hvilket der er Spørgsmaal om

at give et Forbud, som det i § 1 indeholdte, idet Reglen vil være for at føre et Lig fra den Commune, hvori Dødsfaldet har fundet Sted, til den, hvori Begravelsen agtes iværksat, at en længere Transport af Liget maa foregaae. Det har været Tilfælde af denne Art, der særlig have foranlediget, at man i det Hele er kommen ind paa den paa-gjældende Bestemmelse. Udvalgets Redaction lider derhos af den Mangel, som ligeledes blev berørt af den ærede Ordfører, at den er ubestemt i sin Affattelse. Det vil være meget vanskeligt at sige, naar Straf i Henhold til den vil kunne ventes ifjendt af Domstolene. Men jeg maa ganske vist ogsaa være enig med den ærede Ordfører i, at det vilde være vanskeligt at sætte en noget bestemtere Distance iftedesfor Udtrykket „en længere Vej“.

Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 2 kan jeg ikke anbefale. For det Første maa jeg gjøre den Indvending med dets Redaction, at det neppe udtrykker, hvad der har været Tanken ved samme, naar det siger, at et Lig ikke maa anbringes i et Locale, hvor Frost kunde indtrænge. Naar man tager dette efter Ordlyden, saa gjælder det jo om saa godt som alle Localer; der er intet Locale, hvor Frost ikke kan indtrænge. Der menes imidlertid vel et Locale, hvor der ikke er Frost. Men selv naar Forslaget redigeres saaledes, er det efter min Mening aldeles ikke tilfredsstillende. Der er allerede af en æret foregaaende Taler (Comte) blevet gjort opmærksom paa, at det ingenlunde vil være tilstrækkeligt til at bevirke det dermed tilsigtede Diemed, idet en Skindød — der altid maa antages at være i en meget lidende Tilstand, — heller ikke vil kunne taale, uden særlige Foranstaltninger og Redningsmidler, blottet for Klæder at udsættes for en lav Temperatur, selv om denne er endeel over Frysepunktet. Jeg troer, at dette Udvalgets Forslag er et nyt Beviis for, at det er umuligt udtømmende at opnaae det Maal, der har foresvævet dem, som oprindeligt have reist